

⁶Ezt mondja a Seregek Ura: Bár lehetetlennek tartja a megmaradt nép, hogy ez így legyen abban az időben, az én számomra ez mégsem lehetetlen – így szól a Seregek Ura.

⁷Ezt mondja a Seregek Ura: Íme, én kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről. ⁸Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak; az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán.

Kedves Testvéreim!

Meddig tart még? Vannak ígéretetek, jóslatok, elképzelések és tervek, de nem tudjuk, hogy mikor is jön el az idő, hogy újra szabadon járhassunk, hogy a gyerekek újra játszhassanak a tereken, hogy az idősek egymással beszélgetve üljenek a padokon. De most még nem látjuk ennek a végét. Nem tudjuk, mit hoz a holnap. Talán újabb szigorítások jönnek, esetleg még rosszabb lesz, mint korábban volt. Vajon meddig lehet ez így kibírni? Mikor lesz már vége?

Nem a világvjárvány naplóját idéztem az imént. Hanem annak a zsidó embernek a kérdését, aki több mint 2500 éve Jeruzsálem kihalt utcáin fogalmazhatta meg valahogy így a gondolatait. De ahogyan talán sokunknak a saját helyzete jutott eszébe az iménti gondolatok kapcsán, úgy lehet aktualitása Isten válaszában a saját életünkre nézve.

Mai igénk Zakariás könyvéből egy olyan kort hoz elénk, amely a zsidó nép számára egy mély, mondhatjuk depressziós kor volt. 70 év babiloni fogság után hazatérhettek saját földjükre, azzal az ígérettel, hogy újra felépíthetik a templomot a hitük és életük középpontját. Aztán a nagy birodalom élén vezetőváltás következett, ezt kihasználva pedig az óriási Perzsa Birodalom kisebb államai, így Júdea is lázadni kezdtek. Ennek a vége természetesen a megtorlás lett. A fogság utáni kor reményteljes vezetőit eltávolították, az adóterheket növelték, az embereket egymás ellen fordították. Mivel a korábbi fogság még a nép emlékezetében élt, ezért tudták, hogy „jó csendben várni az Úr szabadítására” – ahogyan azt korábban Jeremiás mondta. (JSir 3,26).

A korábbi lelkesedés, a hosszú rabságból való szabadulás érzése már a múlté, az emberek bizalmatlanok lettek egymás iránt is, és mindenki bezárkózott a saját kis elefántcsont tornyába. Minden remény szertefoszlott, ne konfrontálódjunk, legalább az maradjon meg, amit idáig elértünk.

Ebben a helyzetben szólal meg Zakariás, aki az Isten üzenetet hozza. Hangneme nem a megszokott prófétai ítélethirdetés, bár ő is megtérésről beszél, hanem a féltőn szerető Isten üzenetét hozza, aki szeretné, ha népe felébredne, és meglátná, hogy nem a saját erejében, eszességében, emberi vezetőiben kell bízni, hanem Benne, a történelem Urában, akinek kezében az óriási birodalmak is csupán eszközök. Zakariás könyve egy látomásorozat leírásával kezdődik, melynek középpontjában a templom felépülése áll. A templomé, amely a zsidó nép identitását jelentette. Nem egyszerűen egy épület volt, hanem Isten lakóhelyeként tekintettek rá: tehát, ha a templom áll, akkor Isten ott van a néppel, akkor nem történhet semmi baj, amíg rá figyelnek. A templom újjászületése, feltámadása Zakariás könyvének első központi üzenet. A második pedig ebből következik.

A próféta könyvének második részében az újrakezdésről beszél. A nép és benne az ember újrakezdéséről, feltámadásáról.

Alapigénk csupán egy kiragadott gondolat ebből, én most néhány sort még hozzáolvasok, de talán az imént elmondott előzmények ismeretében érthetővé válik miről is szólnak a próféta sorai:

³Ezt mondja az Úr: Visszatérek a Sionra, és Jeruzsálemben fogok lakni. Akkor Jeruzsálemet igaz városnak nevezik, a Seregek Urának a hegyét pedig szent hegynek.

⁴Ezt mondja a Seregek Ura: Fognak még öregemberek és öregasszonyok üldögélni Jeruzsálem terein, és mindegyiknek bot lesz a kezében, mert magas kort érnek meg. ⁵A város terei megtelnek fiúkkal és leányokkal, akik vígan játszadoznak a tereken. ⁶Ezt mondja a Seregek Ura: Bár lehetetlennek tartja a megmaradt nép, hogy ez így legyen abban az időben, az én számomra ez mégsem lehetetlen – így szól a Seregek Ura.

⁷Ezt mondja a Seregek Ura: Íme, én kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről. ⁸Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak; az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán. [...] ¹⁴Mert ezt mondja a Seregek Ura: Bár úgy határoztam, hogy veszedelmet hozok rátok, mert elődeitek haragra ingereltek engem – így szól a Seregek Ura –, és azt nem is vontam vissza, ¹⁵most viszont úgy határoztam, hogy jót teszek Jeruzsálemmel és Júda házával. Ne féljete!

Ahogyan azt már többször is említettem amikor prófétai könyvből olvastuk Isten igéjét, nem csupán azt kell megnézni, hogy mit mondott a próféta a saját korában, hanem még két dolgot érdemes végig gondolni.

Az egyik, hogy hogy teljesedett be a prófécia Jézusban, a másik pedig, hogy ezen keresztül a mi életünkre nézve milyen következményei vannak.

Nézzük az elsőt: A húsvét Jézus feltámadásának ünnepe. Ezzel reményem szerint nem mondtam újat. Jézus feltámadása, a halálon győztes Úr megjelenése Zakariás próféciájának beteljesedése. Mert mi is volt Zakariás könyvének első gondolata? A templom feltámadása. Jézus ellen az volt a fő vád, hogy a templommal kapcsolatban egyszer azt mondta: *Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.* (Jn2,19) Már az evangélista is hozzáfűzi, amikor lejegyzti ezt a mondatát Jézusnak: ²¹*Ő azonban testének templomáról beszélt.* ²²*Amikor azután feltámadt a halálból, visszaemlékeztek tanítványai arra, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.*

Zakariás próféciája beteljesedett Jézusban: felépült, feltámadt az Isten temploma, az a hely, amelyben Isten lakik. A tanítványok élete ezt látva gyökeresen megváltozik. Jézus feltámadásának hatása van a tanítványok életére. Már nem ugyanazok többé. *Íme, én kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről.* – hangzik a prófécia, és a tanítványok átélik, megtapasztalják, hogy Isten Jézusban kiszabadította őket. Nem napkelet és napnyugat földjéről, hanem a bűn, a megkötözöttség hatalmából. Már nem tartja őket fogva semmi. A tanítványok Jézus feltámadása után újjászületnek. Hisznek Jézusban! Hisznek abban, hogy ő az Isten fia, a megváltó, és hogy ez a saját életükre nézve mit jelent. Hogy már nem ugyanazok többé, hogy átalakult, megváltozott az életük. Akik addig a sötétségben az árnyékban jártak, azoknak életére a világ világosságának fénye ragyogott rá. Az oltár előtti igében a feltámadott tanítványoknak való megjelenéséről olvastunk. *a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! ... Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.* A zárt ajtók mögött megjelent Krisztus. A bezártságban, a leengedett redőnyök, a behúzott függönyű szobákban, a karantén bezártságában élők számára, a kórházban vagy otthon betegen, kiszolgáltatottan fekvők számára, mindazok számára, akik ma is félelemben élnek, és élünk: Jézus megjelenik és azt mondja: Békesség nektek! Elküldelek titeket, hogy a tanúim legyetek. És a tanítványok, miután vették a Szentlelket mennek és hirdetik az ő halálát és feltámadását. De előbb még kihasználják az időt. Amíg Jézus még ott van velük, amíg lehet, hallgatják őt, tanulnak tőle, vele vannak.

Most a bezártság adatott nekünk. Sokaknak a járvány miatt, de gyülekezetünkben többen is vannak, akik súlyos, fájdalommal teli betegségtől, vagy a magány és kiszolgáltatottság érzésétől szenvednek. Testvérem! Jézus ott van a bezárt szobában, most is ott van, és megáll melletted és azt mondja: békesség neked! Figyelj rá! Mert üzenet van a számodra! De mindannyiunk számára – bármilyen élethelyzetben vagyunk is, Jézusnak üzenete van!

Ez az üzenet pedig az, hogy amiképpen Jézus feltámadt a halálból, úgy mi is új életben járjunk! (ld. Róm 6,4).

Új lehetőséget kapunk! Egy új kezdetet! Méghozzá egy olyat, amelyben nem a külső körülmények fognak meghatározni minket, ugyanakkor amire szükségünk van, azt megkapjuk. Egy olyan életet lehetőségét kapjuk meg, amely nem a félelemtől, hanem a reménységről szól.

Isten ma lehetőséget kínál! Ő mindent megtett, mindent odaadott érted!

Egy éneket, egy spirituálét fogunk nemsokára énekelni. Az énekeskönyv 559. énekét. Ha reánk tör a homály, ne fájjon, ami fáj, ne félj te kicsi nyáj az Isten véd! Csak övé az életem, övé már mindenem, övé az ének is a szívemben.

Legyen valóban övé az életünk! Mert ennél több nem is kell!